

**Sodobna
slovenska
poezija**

Aleš Šteger

Pričevanje

***

Mravljo vidiš, ki nosi mrtvo mravljo.
Skupaj šele sta, kar imenuješ življenje.
Živ si le, kolikor si že mrtev.
A ne živi mrtvec. Z umrlim oživiljen.
Z vsem, kar si bil.
Z vsem, pred čimer si bežal.
Čista negibnost gibanja.
Mrtva mravlja, ki premika živo.

***

Ne ubijaj molja,
Ki se hrani s tvojimi oblačili.
Lahko si natakneš zlatih vezenin
In brokatnih čipk,
Pa ne boš hodil v svetlobi.
Pusti ga živeti.
Molj ti pomaga ostati
Gol, kot ob rojstvu.
Vidiš, kako mehko leta
V dvojni spirali,
Kako te s svojim letom
Opominja na neskončno.
Naj nam vsem to zadostuje.

***

Odpihni lučke z regrata.
Naj se razletijo plameni po nebu,
Se obrnejo studenci, da voda odteče navzgor,
Naj se predro težke bule v trebuhih oblakov,
Padejo beli padalci miru po zemlji.
To je totalna vojna.
To je totalna vojna totalne ljubezni.
Ne oprijemaj se tistega, kar si še pravkar bil.
Konstelacije se ne vrnejo nikoli.
Padaj. Padaj. Padaj.
Odpihni lučke z regrata.
Padaj. Padaj. Padaj.
Odpihni tudi mene z njimi vred.

***

Na krožniku v hotelski restavraciji
Ležijo zrnca belega riža in par krljev paradižnika.

Na krožniku v hotelski restavraciji
So roke, ki so riž zasadile, so sklonjeni hrbti v žgočem soncu
In so bosa stopala, potopljena v blato riževih polj.

Na krožniku v hotelski restavraciji
So zrnca bele svetlobe, ki nam pravi,
Da je dar ne biti lačen.

Na krožniku v hotelski restavraciji
So žareči plodovi rastline, ki se daje za nas.

Toliko drobnih razbeljenih sonc na krožniku
V restavraciji hotela, ki so ga zgradile
Roke prednikov, jeziki prednikov, sanje prednikov.

Krhlji paradižnika so njihova razkosana srca.
Kako sladko, kako neponovljivo utripajo
V pozni, večerni svetlobi.

***

Ležim pod kostanjem
In opazujem ples mušic.
Kot da je med njimi speta
Mreža, ki je ni stkal nihče,
Niti, ki jih nihče ne vodi.
Zdaj je zgoraj ena, zdaj druga.
Ohranjajo konstelacijo in z njo
Prostor, ki ga zame ustvarjajo
Njihova enodnevna telesca.
Čeprav se počasi selijo iznad
Gnijoče lesene mize čezme
Nad gomilo kamenja na moji drugi strani.
Njihova svoboda je taka,
Kot je moje bivanje.
Grajska ura odbije pol.
Listi v kostanju vzdrhtijo,
Prsti pianista so, skozi katere
Zapiha veter sonato popoldanske večnosti.
Čudežno, kot so vzniknile,
Mušice tudi izginejo.
In tudi sam zrem spravljivo
V obraz lastnemu slovesu.

***

Kjer se izmaknejo besede,
Prideš ti in me objameš in zaziblješ.

Jaz le na videz spim,
Zazrt v druge kraje.

To niso sanje in ne zatočišče.
Zdaj drugače vem, da sem svoboden

In da v vsakem mraku
Spi nebo.

***

Ob poti sem
Našel puščico.

Vanjo sem dal
Vse svoje strahove.

Vanjo sem dal
Vse svoje skrbi.

Vanjo sem dal,
Kar me najbolj teži.

Miže sem jo
Izstrelil v neznano nebo.

Sem upal, da nikoli
Ne pade nazaj na zemljo.

***

Vprašaš me, kaj je ponižnost?

S tabo, ki to bereš, se srečujem
Kot z enakim.

Obenem sem ponižen pred
Neskončnostjo v tebi.

Znake je mogoče brati
Na več načinov, kot je duš.

Ljubezen pa je ena. In ena je vednost.
In eno si ti. In eno jaz.

In vsota ti in jaz je eno.

